

Milí rodiče,

přečetli jste si dopis, který jsem napsala vašim deseti-, jedenácti- či dvanáctiletým dětem? Vysvětluji jim v něm nenápadně skutečnost, na kterou ukazují náboženští pedagogové v posledních letech poněkud odborněji. Jde o to, jak pomoci dospívající generaci, aby si ve světě velkých a rychlých proměn zachovala a rozvíjela křesťanskou identitu, kterou přijala jako základ ve svých věřících rodinách. Celá staletí platil úplně jiný model předávání hodnot v evropské kultuře. Šlo o tzv. „**postfigurativní model**“. To znamená, že svět se měnil tak pomalu, že celé generace dětí vrůstaly do stejného světa, do světa s obdobnými technickými vymoženostmi, s obdobnou organizací rodiny nebo rozdělením majetku, do světa, v němž převažoval stále stejný náboženský pohled na svět. Byl to téměř stejný svět, kterým tehdejší rodiče prošli jako děti. Mohli se tedy v dospělosti stát autoritami, které vedly generaci dospívajících jasně a přímo k přijetí těchž kulturních a náboženských hodnot, jaké vyznávaly od dětství celé generace před nimi. Tato situace se radikálně změnila v průběhu dvacátého století. To bylo charakteristické ohromnou rychlostí vývoje techniky, vznikem nových technologií, přemísťováním milionů lidí, míšením kultur, změnami ve strukturách mnoha rodin. Svět, ve kterém dnes žijí naše děti nebo naši vnuci, se velmi liší od světa, ve kterém žila naše generace. Oni se setkávají například v daleko větší míře s jinými pohledy na svět, které není tak snadné odsoudit jako špatné, jak to mohla docela jednoduše udělat generace lidí narozených v padesátých letech minulého století s marxistickým světovým názorem. Jsou konfrontováni s virtuálním světem počítačové techniky, kterému lze snadno podlehnout, ale který sám o sobě není špatný ani dobrý

– nabízí rychlou orientaci v množství oblastí a zefektivnění mnoha lidských činností, ale i možnost odcizení se skutečným vztahům se skutečnými lidmi ve skutečném světě... Odborníci hovoří o tzv. „**prefigurativní**“ **kultuře**. Dospělá generace má sama co dělat, aby se vyrovnala s problémy, které se netýkaly jejich rodičů: nezaměstnanost, nabídka „štěstí na úvěr“, prodlužování věku rodičovské generace jdoucí často ruku v ruce s nárůstem jejich fyzického i psychického utrpení, pronikání jiných náboženství do naší bezprostřední blízkosti...

Dětem jsem ukázala na situaci události dvanáctiletého Ježíše v chrámě, že Ježíš zažil něco podobného, co zažívají dětská a dospělá generace dnes tak často: konflikt, který plyne z očekávání jedněch a potřeb druhých. Sám Ježíš však ve svém učení představuje Boha jako Otce. Jsme-li Boží děti, máme spolu sourozenecký vztah. Vztah, který by nám mohl dovolit, abychom s našimi dětmi hledali trpělivě dobrou podobu křesťanského života právě v tomto světě. Podobni ne přísným a o všem rozhodujícím autoritám, ale spíše bratrům a sestrám, kteří hledají vůli našeho Otce.

Vaše babička Ludmila

